

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/27/2018
Identifikačné číslo spisu: 1417010051
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1417010051.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela, v trestnej veci obvineného P. V., pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 26. septembra 2018 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2017, sp. zn. 4To/95/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. V. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 25. júla 2017, sp. zn. 3T/18/2017, bol obvinený P. V. uznaný za vinného zo spáchania prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona a to na tom skutkovom základe, že

- v nezistenom čase, od nestotožnenej osoby a na nezistenom mieste si zadovážil 1 ks plastovej injekčnej striekačky so zrezaným modrým piestom, v ktorej sa nachádzalo 338 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 73,4 hmotnostných percent účinnej látky, čo je množstvo prevyšujúce tri obvykle jednorazové dávky drogy a uvedenú látku prechovával do 16.43 hod. dňa 31. augusta 2016, kedy ju vydal na ul. K. v V. členom policajnej hliadky, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle Zákona č. 139/1998 Zb. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok.

Za to bol obvinenému podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, súd obvinenému zároveň uložil ochranné

protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený P. V. odvolanie. Krajský súd v Bratislave o ňom rozhodol uznesením z 26. októbra 2017, sp. zn. 4To/95/2015, tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Obvinený P. V. podal dovolanie prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ivana Hubku smerujúce proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu z 26. októbra 2017, sp. zn. 4To/95/2015. Ako dovolacie dôvody obvinený uplatnil dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), písm. h), písm. i) a písm. j) Trestného poriadku.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal predovšetkým nezákonnosť zaistenia kritickej psychotropnej látky. Ďalej s tým súvisiacu kontrolu stojaceho motorového vozidla a nemožnosť identifikácie predmetu striekačky svedkom L. P. v rukách obvineného. V prípade postupu policajnej hliadky išlo podľa neho o porušenie ustanovenia § 89 ods. 1 Trestného poriadku. K ďalšiemu procesnému pochybeniu malo dôjsť vydaním rozhodnutia o zaistení osoby obvineného podľa § 19 ods. 1 písm. f) Zákona o Policajnom zbore. Zároveň sa obvinený z dôvodu nespísania zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby dovoľával porušenia § 85 ods. 1 Trestného poriadku.

Tiež namietal konanie v rozpore s ustanovením § 208 Trestného poriadku a s tým súvisiacu nemožnosť preštudovať spis a podať návrhy na doplnenie vyšetrovania. Na základe na to nadväzujúceho nepreukázania doručenia upovedomenia na preštudovanie spisového materiálu sa obvinený domáhal aj porušenia práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinený uviedol, že súd pochybil pri ukladaní trestu obvinenému, keď rozpätie trestnej sadzby určil nesprávnou aplikáciou poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, čím došlo k trestu mimo trestnú sadzbu Trestného zákona.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ten odôvodnil obvinený P. V. tak, že zo strany súdu mala byť obžaloba v rámci prieskumu v zmysle § 241 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnutá inak, ako trestným rozkazom a ako už uviedol aj pri vyššie zmienenom dôvode dovolania, poľahčujúce okolnosti neboli zohľadnené správne.

Napokon uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku sa obvinený, bez bližšieho odôvodnenia dožadoval určenia, že mu bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Vzhľadom na uvedené v podanom dovolaní obvinený navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona v citovaných ustanoveniach dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. h), písm. i) a písm. j) Trestného poriadku a súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 zrušil napadnuté rozhodnutie, aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Následne, aby zrušil rozhodnutia odvolacieho súdu a aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Prokurátor sa k podanému dovolaniu vyjadril v tom smere, že ani jeden z uplatnených dovolacích dôvodov nebol podľa jeho názoru naplnený a navrhol dovolanie obvineného P. V. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v

zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Trestného poriadku zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. h), písm. i) a písm. j) Trestného poriadku nie sú splnené.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú, ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2Tdo/30/2011, publikované v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Vo všeobecnosti k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd poukazuje na to, že právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej súvislosti pritom najvyšší súd upozorňuje na skutočnosť, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania.

Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako i vo vzájomných súvislostiach.

Konkrétne k dovolacej námietke subsumovateľnej pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku týkajúcej sa toho, že obvinenému nebola daná reálna možnosť, aby sa po skončení vyšetrovania oboznámil s vyšetrovacím spisom, má najvyšší súd za preukázané, že odvolací súd sa s tým už vo svojom rozhodnutí z 26. októbra 2017, sp. zn. 4To/95/2017, vysporiadal zrozumiteľným spôsobom. Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že obvinený nevyužil možnosť jeho záverečného preštudovania, hoci o tom dňa 6. februára 2017 prevzal upovedomenie, čo potvrdil svojim podpisom. Ako uviedol odvolací súd, nie je dôvod domnievať sa, že by obvinenému nebola daná reálna možnosť oboznámiť sa po skončení vyšetrovania s obsahom spisu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preto zistený nebol.

V zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné poznamenať, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak mal resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní a súdu znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Z uvedených dôvodov dovoláciu námietku obvineného spočívajúcu v tvrdení, že zaistenie kritickej psychotropnej látky neprebehlo zákonným spôsobom je treba preto považovať z hľadiska naplnenia

dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku za irelevantnú. Rovnako to platí aj pre ďalšie dovolacie námietky týkajúce sa zmieného dovolacieho dôvodu, pretože dovolateľ nimi namieta hodnotenie dôkazov, čo však pod predmetný dovolací dôvod nespadá.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku teda nebol naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku najvyšší súd uvádza, že trest bol obvinenému uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby a bol mu uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa za prejednávany trestný čin uložiť. Všetko za správnej aplikácie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

Súdy prvého a druhého stupňa zistili u obvineného jednu priťažujúcu okolnosť a nezistili žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Okresný súd Bratislava IV postupoval zákonným spôsobom, keď podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona za súladu so znením ustanovenia § 38 ods. 8 Trestného zákona, z dôvodu, že prevažoval pomer priťažujúcich okolností zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a následne tak rozhodol v rozpätí 20 mesiacov až 5 rokov. Najvyšší súd v tomto smere bližšie odkazuje na odôvodnenie na str. 9-10 uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2017, sp. zn. 4To/95/2017.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nebol naplnený.

V posudzovanej trestnej veci obvinený formálne uplatnil aj dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Najvyšší súd považuje ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania za zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštancné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - vid' § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k

preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že tvrdenia dovolateľa, ktoré smerujú len k nesprávosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, stoja zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

To isté platí aj o namietanom nepriznaní poľahčujúcich okolností obvinenému, pretože ako už bolo aj vyššie uvedené, najvyšší súd nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Dovolací súd nezistil pochybenia zo strany súdov nižšieho stupňa ani pri ukladaní trestu obvinenému.

K tomu, že na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo v tomto prípade nariadené v dôsledku podania odporu proti trestnému rozkazu, môže dôjsť k zmene dôkaznej situácie a následne aj k inému rozhodnutiu súdu ako bol obsah trestného rozkazu sa jasne vyjadril Krajský súd v Bratislave v uznesení z 26. októbra 2017, sp. zn. 4To/95/2017, s vyjadrením ktorého sa najvyšší súd stotožňuje. Pokiaľ ide o dovoláciu námietku obvineného, že o podanej obžalobe mal súd prvého stupňa rozhodnúť inak ako trestným rozkazom, najvyšší súd len poukazuje na znenie § 241 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku a tam uvedenú zákonnú možnosť rozhodnúť o podanej obžalobe takýmto spôsobom.

Z uvedených dôvodov nie je možné preto akceptovať ani túto dovoláciu námietku obvineného a konštatovať tým naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa znenia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Dovolateľ však len označil tento dovolací dôvod, viac k nemu neuviedol, aj napriek tomu má ale najvyšší súd za správne ustálené súdmi nižšieho stupňa, že ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou bolo obvinenému uložené za splnenia na to zákonom predpísaných zákonných podmienok.

Nebol teda naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku.

V závere dovolací súd dodáva:

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, reagujúc na viaceré námietky uvedené v dovolaní o tom, že odvolací súd stroho odôvodnil svoje rozhodnutie dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Odvolací krajský súd sa však veľmi zoširoka, pozorne a citlivo zaoberal takmer každou odvolacou námietkou odvolateľa.

Nie je preto pravdou tvrdenie dovolateľa uvedené v písomných dôvodoch dovolania, že odvolací súd neodôvodnil riadne svoje rozhodnutie a vzhľadom na vyjadrenia odvolacieho súdu v celom kontexte nevyplýva záujem súdu o spravodlivé rozhodnutie. Práve naopak. Trestný poriadok prikazuje súdu, aby svoje rozhodnutie, pokiaľ obsahuje odôvodnenie, riadne odôvodnil. Povinnosťou súdu je stručne uviesť, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozhodnutie obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Podľa názoru najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, s právnymi námietkami sa tak súd prvého stupňa ako i druhého stupňa, v rozhodnutiach riadne vysporiadali a nenechali otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na dovolacom súde.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.